

5. Sa, me sinno sittame! Kigest jöörwust püürwame
Sinno, Issand, tennada, hääd tödd tetten orjada,
Seni kui sääl walgussen, Sinno palge selgussen
Laulame sull' önsussen.

G. M.

Eselist ja lõowwist.

Sojal maal on üks kaunis tullokaas maja: ellajas, esel nimi. Et ta kül pea obbose wärisiline ja näosline on, ta agga wägga laisk ja ruumal. Wöderama keeltes on sellepärrast ka se sõimo-nimi: siina esel — kui inimene laisk ja ruumal on. Meie keel sedva sõimu ei kannata, olgo sellepärrast, et meie laised targad ehk ka et meie ruumalad virgud on; üks föik. — Teine ellajas on lõowwi. Tedda mõni kord näidatakse suurtes linnades rahha eest, — illus ellajas, ja lange, ehk kül föide lange neljajalgsete ulgas. Ta on kül kissjate soost, agga kibawad inimesed, kes temaga ehk kimpu juhtisid, temä tarkust ja süddame eadust.

Luggeja kül on ka kuulnud, et ennemuistisel ajal föik ellajad räkisivad nõnda kui inimesedki, ja et neil mõistust peas olli enam kui tänapäaw, agga et iggal ellajal sellegi pärrast oma kombe ja wiis olli, kõnes ja teus.

Sel samal ennemuistisel ajal surri waaña lõowvi ärra. Esel leidis temä surno-lehha metsast ja wöttis kohhe oma tarkuses tarka nõu. Ta wöttis

lõowvi seljast nahha, pugges isse sisse ja akkas nüüd uhke sammoga teiste ellajate ulgas ümberkäima. Üks ja teine läks allandlikult körwale ja waaña ünt läks liggemale ja küssis: „Aus issand, kas Jumal teie aigust on pörand? Meil wägga ea meel, et jälle meie ulgas ollete oma targa nõuga ja lange käppaga.“ Se kõne eseli meest wägga töstis ja ta akkas ka kohhe uhke suga wastama — ei tea enam mis se olli; agga kui ta su lahti teggi, aina eseli ääl väljakostis nõnda jälledaste, et föik se mets kohkas. Agga se undile kartust ei teind; temä wennike se eseli korrast wöttis kinni ja rapputas tedda et kül sai. Teised ellajad naersivad nähtes, ja kui willets esel pärrast teiste ulka juhtus, siis igaüks irvitatas ja esel äbbenes.

Nüüd kül sellel juttul ots olleks, agga nõnda ta wägga lühhike on; jätkan veel tükkitese külge. Wahhekülla wallas ellas mõne aasta eest üks wägga aus mees, aus süddame ja tarkuse polest, waaña kohtomees Kaljo Willem. Kül ehk ellab veel mõni waaña inimene, kes tedda tundis ja kes temä mälletust veel austab. Ta olli omas ellus äid ja pahha pâiwi nãind, agga önnest ja willetsust ta enesele õppetust wöttis, nõnda et ta pärrast omas waaña põlwes teiste nõuandja ja juhhataja ja abimees olli, liggidal ja kaugel. Jummal olli ka temä ello-maja õnnistand; sest kus inime isse tö ja tarkusega eddas püab, eggas seal Jumal oma õnnistust ei kela. Temä jure tulli-